

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Milana Lipovského a členov sudcov JUDr. Jána Mihala a JUDr. Jany Serbovej na neverejnom zasadnutí v Bratislave 19. marca 2008 v trestnej veci obvineného **P. J. a spol.** pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. vedenej na Okresnom súde v Žiari nad Hronom pod sp. zn. 1 T 38/05, o dovolaní, ktoré podal obvinený P. J., zastúpený JUDr. P. P., advokátom v Banskej Bystrici proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. septembra 2006, sp. zn. 3 To 195/06, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. **dovolanie** obvineného P. J. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu v Žiari nad Hronom z 24. mája 2006, sp. zn. 1 T 38/05, obvinený P. J. (spolu s obvineným M. G.) bol uznaný za vinného zo spáchania pokusu prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 14 ods. 1, § 20, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe, že

spoločne 25. apríla 2004 v Lovčiciach z areálu depa motocyklového závodiska odcudzili príviesný vozík, na ktorom boli dva motocykle, tento pripojili za osobný automobil, s ním chceli odísť z areálu, ale boli zastavení majiteľmi motocyklov; majiteľovi príviesného vozíka M. P. a majiteľom motocyklov M. K. a P. J. by týmto vznikla škoda spolu viac ako 370 000 Sk.

Obvinenému P. J. okresný súd podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody na dva a pol roka; podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na výkon trestu bol zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 13. septembra 2006, sp. zn. 3 To 195/06, podľa § 256 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Trestný poriadok) odvolanie obvineného P. J. (ako aj spoluobvineného M. G.) zamietol ako nedôvodné.

Obvinený P. J. prostredníctvom obhajcu proti uzneseniu krajského súdu podal dovolanie, ktorým sa domáhal vyslovenia porušenia zákona v ustanovení § 302 a nasl., § 2 ods. 1, ods. 4, ods. 5, ods. 13 a § 256 Trestného poriadku, zrušenia napadnutého uznesenia krajského súdu a predchádzajúceho rozsudku okresného súdu; tomuto navrhol prikázať, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Obvinený zároveň navrhol prerušenie výkonu rozhodnutia (teda výkonu uloženého trestu odňatia slobody) do rozhodnutia o dovolaní.

Podstatou dovolania bol právny názor obvineného, že vykonanie časti hlavného pojednávania bez jeho prítomnosti nebolo zákonné, lebo sa nemohol dostatočne obhajovať, pričom jeho absencia na tomto procesnom úkone mala objektívne dôvody.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) primárne konštatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), že bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) príslušným spôsobom a v stanovenej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že boli splnené aj jeho podmienky (§ 372, § 373 Tr. por.). V dovolaní síce nebol uvedený jeho dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ako to vyžaduje ustanovenie § 374 ods. 2 Tr. por., ale podľa jeho obsahu bol uplatňovaný dôvod tohto mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por., resp. aj podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Najvyšší súd nevyzval obhajcu obvineného, aby tento nedostatok odstránil (§ 379 ods. 1 Tr. por.), lebo tento postup by nemal vplyv na jeho meritórne stanovisko v danej otázke, že totiž nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por., resp. ani podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ako to taktiež naznačoval obvinený. Najvyšší súd totiž

dospel k záveru, že hlavné pojednávanie (jeho časť) bolo síce vykonané v neprítomnosti obvineného, ale na to boli splnené zákonné podmienky, resp. nebolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Okresný súd začal konanie a vykonal hlavné pojednávanie, na ktorom bol obvinený P. J. vypočutý, resp. boli vykonané aj ďalšie dôkazy; toto bolo odročené. Okresný súd na ďalšie hlavné pojednávanie už nemohol predvolanie doručiť obvinenému, lebo tento sa nezdržoval v mieste bydliska. Okresný súd na zistenie tohto miesta vykonal viaceré úkony (pátranie bolo vedené aj cestou polície), a preto po negatívnom výsledku tohto zisťovania ďalšiu časť hlavného pojednávania vykonal v neprítomnosti obvineného v rámci konania proti ušlému, ktoré nariadil.

Pobyt obvineného na Slovensku sa stal neskôr súdom známy; tento preukazoval, že v úmysle na krátku dobu odcestoval do Nemecka, kde od 19. decembra 2005 do 1. júna 2006 bol uväznený, a preto sa nezúčastňoval hlavného pojednávania v jeho teraz rozhodovanej trestnej veci. Obvinený tiež tvrdil, že o jeho pobyte v Nemecku vedela družka, ktorá mala takto informovať aj jeho vtedajšieho obhajcu.

Je potrebné konštatovať, že tvrdenie obvineného o jeho informovaní určitých osôb o uväznení v Nemecku sa objektívne nepreukázali. Okresný súd za danej situácie logicky správne vyvodil záver, že obvinený zdržiavaním sa na súdu neznámom mieste sa fakticky skrýva, aby sa tak vyhol trestnému konaniu, a preto rozhodnutie o konaní proti ušlému je možné akceptovať. Len na margo jej možné uviesť, že obvinený mohol celú situáciu zvrátiť informovaním o jeho uväznení v cudzine priamo súdu či prenesením tejto správy poveriť inú osobu; obmedzenie jeho osobnej slobody v cudzine takú informáciu nevylučuje.

Je potrebné vziať do úvahy tiež to, že pobyt obvineného napriek pátraniu v danej dobe bol neznámy, a preto bol správny záver o jeho skrývaní sa, lebo žiadna známa okolnosť také posúdenie stavu nevylučovala. Pojem skrývanie sa obvineného v úmysle vyhnúť sa trestnému konaniu je potrebné vykladať aj z hľadiska poznatku súdu konajúceho vo veci, najmä keď obvinený sa nezdržiava v oznámenom bydlisku a aj po vykonaní všetkých potrebných opatrení miesto jeho pobytu zostáva neznáme.

Konanie proti ušlému objektívne zapríčinil sám obvinený, ale pritom nedošlo k zásadnému obmedzeniu jeho práv, vrátane práva na obhajobu. Tento bol orgánmi prípravného konania a okresným súdom riadne vypočutý, tam uviedol svoje obhajobné tvrdenia, pričom mohol tak postupovať aj v odvolacom konaní. Na verejné zasadnutie krajského súdu bol totiž riadne predvolaný a hoci v tej dobe už bol späť na Slovensku, na tomto procesnom úkone absentoval. Pri všetkých procesných úkonoch obvinený mal napokon obhajcu, ktorého úloha bola osobitne akcentovaná vo fáze konania proti ušlému.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní napokon sa s uvádzanou otázkou konania proti ušlému zaoberal a tiež dospel k správne právnemu názoru o legálnosti takého postupu.

Najvyšší súd na tomto základe rezultoval, že je zrejmé nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, resp. písm. d/ Tr. por., a preto dovolanie obvineného P. J. odmietol na neverejnom zasadnutí.

S poukazom na toto rozhodnutie neprichádza do úvahy rozhodovať o návrhu obvineného v otázke výkonu uloženého trestu odňatia slobody.

P o u č e n i e : proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 19. marca 2008

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: